

## Arrest

nr. 212 769 van 22 november 2018  
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK  
Langestraat 46/1  
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 juli 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 juni 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 september 2018 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 7 september 2018.

Gelet op de beschikking van 8 oktober 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 november 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

*“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”, waarbij zijn huidig volgend verzoek*

om internationale bescherming niet ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn huidig volgend verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidig volgend verzoek om internationale bescherming steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn vorig, eerste verzoek om internationale bescherming heeft uiteengezet, namelijk problemen met en een vrees jegens de Taliban (omwille van de werkzaamheden van zijn vader bij het leger), alsook zijn familie.

Verzoekers vorig, eerste verzoek om internationale bescherming werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 200 787 van 7 maart 2018 omdat zijn asielrelaas niet aannemelijk of geloofwaardig is en hij zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Kaboel te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet

Ter ondersteuning van zijn huidig volgend verzoek om internationale bescherming legt verzoeker bijkomende verklaringen af. Zo verklaart hij o.a. niet terug te kunnen keren naar Afghanistan omdat hij niet langer samen is met zijn vrouw V. B. waardoor hij vreest dat zijn vader het niet zal aanvaarden dat hij gescheiden is. Verder merkt hij op dat de Taliban nog verschillende dreigbrieven naar zijn vader heeft gestuurd. Daarnaast wilt verzoeker in België blijven omdat zijn zoon A. hier is.

Verzoeker legt ter staving van zijn huidig volgend verzoek om internationale bescherming volgende documenten neer: het originele paspoort van zijn vader, zijn originele taskara, 4 originele foto's van hem en zijn vader, de originele werkbadge van zijn vader, een Afghaans attest van zijn status als ongehuwd persoon en een brief van zijn sociaal assistent.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

"Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk."

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond

bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asiolverzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoekers vorig, eerste verzoek om internationale bescherming bij voormeld arrest van de Raad werd besloten dat hij de door hem ingeroepen vrees voor vervolging niet aannemelijk of geloofwaardig maakt en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van zijn huidig volgend verzoek om internationale bescherming geen elementen bijbrengt die hieraan afbreuk doen of er een ander licht op werpen, of die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoonde in zijn land van herkomst persoonlijke problemen te hebben (gekend). Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het beknopt uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het summier herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het volharden in de bewijswaarde van de neergelegde documenten, het poneren van een gegronde vrees voor vervolging, en het formuleren van algemene beweringen en kritiek (op de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal), waarmee hij echter diens bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

Het feit dat verzoeker verwesterd zou zijn, is een bewering waarvan hij niet aantoonde dat hij bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan als zodanig gepercipieerd en hierom geviseerd zal worden. Verzoeker toont op geen enkele manier concreet aan dat zijn verblijf in België hem verwesterd zou hebben gemaakt dat hij zijn leven in Afghanistan niet opnieuw zou kunnen opnemen. Het volstaat niet om zeer algemeen op te merken dat men verwesterd zou zijn, doch men dient een risicoprofiel in concreto aannemelijk te maken, waar verzoeker echter, door zich te beperken tot enkele algemene beweringen, in gebreke blijft.

Een algemene verwijzing naar, zoals verzoeker thans naar een als bijlage bij zijn verzoekschrift gevoegd rapport hierover van Amnesty International van 2017, getiteld "Forced back to danger – Asylum-seekers returned from Europe to Afghanistan", de situatie van Afghansen die door Europa worden teruggestuurd naar Afghanistan alsook de algemene (veiligheids)situatie, de humanitaire crisis en mensenrechtenschendingen in Afghanistan, volstaat niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, gelet ook op de ongeloofwaardigheid van zijn verklaarde vervolgingsproblemen, in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Dergelijk algemeen verweer is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers vluchtrelaas, te ontcrachten. Een ongeloofwaardig relaas kan geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

*Wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad samen met het Commissariaat-generaal vast dat, zoals eerder in het kader van zijn vorig verzoek om internationale bescherming bij voormeld arrest van de Raad werd vastgesteld, verzoeker om de onveilige situatie in zijn regio van herkomst te vermijden, in de Afghaanse hoofdstad Kaboel over een veilig en redelijk hervestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen concrete gegevens aan die hier een ander licht op werpen. In zoverre hij (de beoordeling van) de veiligheidssituatie in Afghanistan in het algemeen en Kaboel in het bijzonder aankaart, blijkt uit het door hem bijgebrachte rapport van Amnesty International niet, en hij brengt voor het overige geen objectieve en concrete informatie aan waaruit zou blijken dat de situatie in Kaboel van die aard is dat burgers er actueel een reëel risico lopen op ernstige schade in de vorm van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon ten gevolge van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Voorts laat verzoeker de concrete vaststellingen ongemoeid op grond waarvan wordt geoordeeld dat rekening houdende met zijn persoonlijke omstandigheden, van hem redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij zich in de Afghaanse hoofdstad vestigt.*

*5. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."*

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

*"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."*

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 6 september 2018, voert verzoekende partij aan dat zij thans documenten heeft bijgebracht die de twijfel over haar vrees voor vervolging kunnen wegnemen. In ieder geval kunnen deze documenten, foto's en een werkbadge de kans aanzienlijk verhogen dat verzoekende partij in aanmerking komt voor internationale bescherming. Verzoekende partij vervolgt dat, zo er gesteld wordt dat de werkbadge van 2006 is, het evident is dat zij geen werkbadge kan voorleggen die nog gebruikt wordt door haar vader, maar dat duidelijk is dat haar vader deze functie bekleedde. Ten slotte wijst verzoekende partij op de veiligheidstoestand in Kabul en is zij van oordeel dat, rekening houdende met haar profiel en het rapport van Amnesty International over terugkeerders, zij minstens subsidiaire bescherming moet toegekend krijgen.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de voormelde beschikking opgenomen grond. Verzoekende partij beperkt zich immers louter tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het volharden in de bewijswaarde van de door haar neergelegde documenten en het formuleren van algemene beweringen, zonder dat zij echter *in concerto* ingaat op en daadwerkelijke en concrete opmerkingen aangaande de in de beschikking van 6 september 2018 opgenomen grond formuleert die hierop een ander licht vermogen te werpen.

4.3. Zo verzoekende partij, wijzende op o.a. de door haar in het kader van huidig volgend verzoek om internationale bescherming neergelegde originele werkbadge van beweerdelijk haar vader, voorhoudt dat het duidelijk is dat haar vader een functie bij de Special Forces bekleedde, wijst de Raad erop dat in het kader van verzoekende partij haar vorig, eerste verzoek om internationale bescherming -in het kader waarvan verzoekende partij al een kopie van die werkbadge bijbracht-, bij 's Raads arrest nr. 200 787 van 7 maart 2018 werd vastgesteld dat uit de door verzoekende partij bijgebrachte stukken, zoals die bewuste werkbadge van beweerdelijk haar vader, geenszins blijkt en verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat haar vader effectief werkzaam zou zijn geweest bij de Special Forces en een hoge functie bij het Afghaanse leger zou hebben bekleed.

Verzoekende partij maakt thans, door het opnieuw neerleggen van die werkbadge van beweerdelijk haar vader (deze keer het origineel), die reeds van 2006 dateert en nagenoeg geen informatie bevat zoals met betrekking tot de functie die de houder van die badge zou hebben uitgeoefend, en enkele foto's, waaruit niet blijkt of kan worden afgeleid dat effectief haar vader hierop wordt afgebeeld, het tegendeel niet aannemelijk.

4.4. Hoe dan ook maakt verzoekende partij, zoals eerder werd vastgesteld bij voornoemd arrest, geenszins aannemelijk dat, daargelaten of enig geloof kan worden gehecht aan haar verklaringen dat haar vader als militair actief zou zijn (geweest), zij persoonlijk door de Taliban zou worden gevisieerd. De door verzoekende partij voorgehouden vervolgingsfeiten en vrees voor de Taliban zijn niet aannemelijk of geloofwaardig, zoals werd vastgesteld bij arrest nr. 200 787 van 7 maart 2018. Verzoekende partij brengt in het kader van haar huidig volgend verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen aan die vermogen aan het gezag van gewijsde van voormeld arrest te tornen.

Overigens is het, gelet op verzoekende partij haar bewering als zou de Taliban het omwille van de militaire werkzaamheden van haar vader op haar familie hebben gemunt, op zijn minst bevreemdend te noemen dat verzoekende partij haar vader blijkens verzoekende partij haar verklaringen nog steeds in het dorp Waghjan in het district Mohammad Agha van de Afghaanse provincie Logar woont. Dit geldt des te meer nu uit de verklaringen van verzoekende partij blijkt dat haar familie over een huis beschikt in Kabul, alwaar verzoekende partij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt (zie *infra*).

Een ongeloofwaardig relaas kan geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

4.5. Verzoekende partij wijst voorts op de veiligheidstoestand in Kabul en is van oordeel dat, rekening houdende met haar profiel en het rapport van Amnesty International over terugkeerders, zij minstens subsidiaire bescherming moet toegekend krijgen. Ze gaat evenwel niet in het minst in op en laat altoos geheel na een ander licht te werpen op de grond in de beschikking van 6 september 2018 waar in dit verband het volgende wordt vastgesteld:

*“Wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad samen met het Commissariaat-generaal vast dat, zoals eerder in het kader van zijn vorig verzoek om internationale bescherming bij voormeld arrest van de Raad werd vastgesteld, verzoeker om de onveilige situatie in zijn regio van herkomst te vermijden, in de Afghaanse hoofdstad Kaboel over een veilig en redelijk hervestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen concrete gegevens aan die hier een ander licht op werpen. In zoverre hij (de beoordeling van) de veiligheidssituatie in Afghanistan in het algemeen en Kaboel in het bijzonder aankaart, blijkt uit het door hem bijgebrachte rapport van Amnesty International niet, en hij brengt voor het overige geen objectieve en concrete informatie aan waaruit zou blijken dat de situatie in Kaboel van die aard is dat burgers er actueel een reëel risico lopen op ernstige schade in de vorm van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon ten gevolge van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de*

*Vreemdelingenwet. Voorts laat verzoeker de concrete vaststellingen ongemoeid op grond waarvan wordt geoordeeld dat rekening houdende met zijn persoonlijke omstandigheden, van hem redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij zich in de Afghaanse hoofdstad vestigt."*

Verzoekende partij brengt derhalve, gelet op hetgeen voorafgaat, geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

#### **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

##### **Enig artikel**

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig november tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS